

MAI PUTERNICI ȘI MAI MĂREȚI DECÂT MOARTEA

Marți dimineață toată țara s-a trezit în șoc din cauza știrilor despre atentatul din Manchester. Neîncrederea și spaima ne-au umplut inima datorită atacului care a lovit copii și adolescenți.

Neîncredere. Cum se poate concepe un gest atât de ucigător? Cum se poate explica un atac atât de josnic împotriva unor vieți inocente, împotriva unor speranțe și dorințe care poate că uneori sunt reduse și confuze, dar totuși exprimă o sete foarte umana de viață?

Spaima. Acest atentat stârnește în noi toți mânie, frică și o durere care ne lasă fără cuvinte în fața unei orori care se apropie mereu tot mai mult, tot mai personal. Acesta nu a fost un atac întâmplător în mijlocul unei mulțimi nedefinite sau îndreptat spre o clădire publică, ci un atac împotriva a ceea ce avem noi cel mai drag, copiii noștri.

Și cu toate acestea, pe lângă neîncredere și spaimă, am simțit cu toții o milă profundă, în noi și în jurul nostru. În toată zguduirea cea mare, am văzut în fața noastră solidaritatea unui oraș, afecțiunea unei națiuni întregi care, dintr-o dată, s-a simțit unită. Am experimentat cu toții, înăuntrul nostru, poate chiar numai pentru câteva secunde, o profundă și reală compătimire.

Compătimire? E „marfa cea mai prețioasă” pe care-o putem găsi în zilele noastre! Omul e într-adevăr un mare mister, se poate emoționa până la lacrimi pentru semenii lui, bărbați și femei, chiar dacă sunt perfect necunoscuți. Celelalte animale nu fac așa ceva. Oare această milă nu denotă aceeași „sete de viață”, aceeași sete de semnificație pe care o recunoaștem, cel puțin în momente ca acesta, ca fiind trăsătura comună tuturor nouă? Această sete rămâne mai puternică și mai măreață în fața morții.

Evanghelia povestește că odată, în fața prietenului său mort, un bărbat, Isus Cristos a plâns. Să plângem atunci, suntem oameni, să privim această milă și această sete, această infinită dorință de bine, de frumos, de viață, de dreptate care ne constituie pe toți.

Evanghelia povestește că odată, unei mame care plângea, Cristos i-a zis: „Femeie, nu plânge!”, înainte de a-i reda, înviat, unicul fiu.

Învierea nu e un vis, e un fapt, care se află la originea speranței noastre chiar și în aceste vremuri întunecate, la originea certitudinii noastre că viața acelor copii nu a fost irosită. E ceea ce vrem să le mărturisim dragilor noștri camarazi, bărbați și femei.

Comunione e Liberazione UK